

## Alkoholisták éneke

Oh, azok a szegény, szegény iszákosok,  
egy jó szava senkinek nincs hozzájuk!  
Különösen reggel, amikor a falak mentén  
tántorognak és  
térdre esnek néha és úgy néznek ki,  
mint kisiskolás által rótt ákombákom betűk.

Egyedül az Isten, végtelen jóságában,  
állít útjukba egy kocsmát,  
mert neki ez olyan könnyű, mint egy ujjával  
gyufásdobozt tologató gyerekek. És  
alig érnek az utca végére, a sarkon,  
ahol azelőtt semmi nem volt, hoppsz, akár egy nyúl  
elējük ugrik egy kocsmá és felkínálkozik.  
Akkor szemükben szűzies fény villan  
és szörnyen izzadni kezdenek nagy örömükben.

És délig bíborszínbe öltözik a város.  
Délutánig háromszor jön el az ősz,  
és háromszor a kikelet,  
háromszor mennek el és térnek vissza a madarak déli országokból.  
Ők meg csak beszélnek, beszélnek, az életről. Az életről,  
úgy általában, még a fiatal alkoholisták is odaadással  
és felelősséggel értekeznek.  
Ha olykor hebegnek-habognak, akadozva beszélnek is,  
nem azért, mert mély mondanivalójú dolgokat próbálnak közölni,  
hanem, mert az ifjúság hevében  
sikerül nekik igazán érzelmes dolgokat kimondani.

De Isten, végtelen jóságában, nem éri be ennyivel!  
Rögvest lyukat fúr ujjával a Mennyország falán,

és felszólítja az alkoholistákat, hogy nézzenek be.  
(Ó, kinek a fejére hullott ennél nagyobb szerencse!)  
És ha a remegés miatt nem látnak mást,  
csak egy maroknyi zöld pázsitot,  
ez akkor is természetfeletti.

Amíg egyikük fel nem ébred és el nem ront mindent. Így szól:  
„Hamarosan, hamarosan eljön az este,  
végre megpihenünk, és nyugalmat találunk!”  
Akkor egymás után felállnak az asztal mellől,  
zsebkendőjükkel letörlik nedves ajkukat,  
és nagyon de nagyon szégyellik magukat.

## Alkalmi költemény

Csütörtök volt. Lelkem törött csontját  
Sínpólyában hordtam.  
Hagytam hogy leszívjanak a gondolatok,  
Arabella, rád gondoltam.

Mert miután éjszakákat háromnál  
több üveg vodkából facsarok,  
olyan szerelemmel szeretlek téged,  
melyre túl büszke nem vagyok!

Fájt, amikor az erdő fölött  
lebegni láttam a kosarat,  
és aztán a léggömböt,  
mely Arabellával nyugat felé haladt.

Te, ki kedvelted a hímbotot,  
az orosz katona térdén,  
a letűnt idők kurblijához  
most mégis visszatértél.

Lobog ruhád mint vitorla,  
matróz vagy a fedélzeten,  
egy tükörben, Arabella,  
egyre fennebb emelkedel.

Öklömmel ütöttem a fákat  
és te mégis itt hagytál.  
Jó utat, szép Arabella!  
Bármit mondok, talmi már.

## A világ teremtése

És volt este.  
És volt reggel.  
De ez nagyon régen volt.  
És csak egyszer.

## Vers

(*Nichita Stănescu*nak)

Ahogy telnek a napok, sokasodnak a címek,  
melyeket el kell felejtennem.  
Nap nap után kevesebb a ház,  
ahol tiszteletreméltó emberként fogadnak.  
Ó, ha én mérnök lennék,  
ha én orvos lennék,  
ha én könyvelő lennék...!  
Meginnék még ötven vodkát.

*Balázs Boróka fordításai*